

РЕШЕНИЕ

№ 948

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7898** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от А. М. Л. против Заповед № РВТ22-РД09-184/14.07.2022 г. на Кмета на район „В.“ – Столична община с която на осн. чл. 178 ал.6 ЗУТ вр с чл. 223 ал.1 т.6, т.7 и т.10 ЗУТ е забранено ползването на неприятия по установения ред строеж „Хостел-Л.“, находящ се в [населено място], [улица] попадащ в ПИ 68134.1930.372.2 по КККР кв.220 м. „П.-Б.“.

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, поради нарушения на административно производствените правила, материална незаконосъобразност и несъответствие с целта на закона. Навежда доводи, че за процесния строеж не се изисква удостоверение за въвеждане в експлоатация, направените възражения срещу констативния акт не били обсъдени от ответника, не ставало ясно по какъв начин длъжностните лица били установили, че жилищната сграда се ползва като хостел, за което нямало легална дефиниция в правния мир. Собственият на жалбоподателката имот се ползвал за жилищни нужди. Непосочването на конкретни фактически основания било нарушение изискването за форма по чл. 59 ал.2 т.4 АПК. Моли да бъде отменена заповедта. Претендира разности. Ответникът- Кмет на район В., Столична община в с.з. и в писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел КС и ФСД при район В. с констативен акт № 2022-07 от 6.06.2022г (л.26 и сл.) е установено, че съществуваща жилищна сграда на два и тавански етажи, находяща се в [населено място], [улица] попадаща в ПИ 68134.1930.372.2 по КККР кв.220 м. „П.-Б.“ се ползва за Хостел- Л., без да е променено предназначението. Констатирано е също, че предвид, че част от сградата е построена в периода 1990-1996г /преди 2001г./ няма данни да е въведена в експлоатация. Строежът е 5 категория съгласно чл.137 от ЗУТ. Жилищната сграда не се ползва по предназначение за жилищна сграда , а за хостел без да е променено предназначението с което бил нарушен чл. 178 ал.4 ЗУТ.

Срещу констативния акт е депозирано възражение от 20.06.2022г /л.67 от делото/с твърдения , че сградата се ползва по предназначение.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РВТ22-РД09-184/14.07.2022 г. на Кмета на район „В.“ – Столична община с която на осн. чл. 178 ал.6 ЗУТ вр с чл. 223 ал.1 т.6, т.7 и т.10 ЗУТ е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж „Хостел-Л.“, находящ се в [населено място], [улица] попадащ в ПИ 68134.1930.372.2 по КККР кв.220 м. „П.-Б.“.

От показанията на св.К. Г. които съдът цени доколкото се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви са, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /свидетелят Г. познава жалбоподателката от три години и живее с нея в процесния имот/ и от друга страна като на възможната им заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която е запознат се установява, че в жилището находящо се на [улица] [населено място] освен жалбоподателката, майка ѝ и свидетелката живеят още четири души които са „под наем“.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

По силата на чл. 178, ал. 6 от ЗУТ при нарушения на ал. 1 и 4 на строежи от четвърта и пета категория кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на съставен констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на хранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други. Разпореждането е задължително за доставчиците и се изпълнява незабавно.

Противно на доводите на жалбоподателя, заповедта е издадена от компетентен орган- Кмет на район В.. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.178 ал.6 от ЗУТ и Заповед № СОА21 РД09-455 от 22.03.2021 г. (т.5.9), л. 95 от делото, с която кметът на Столична община е делегирал правомощието си да забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на хранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други на осн чл. 178 ал.6 от ЗУТ на кметовете на

райони на Столична община. Тоест, оспорената заповед е издадена при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ.

Съдът счита обаче, че административният акт не е издаден в предписаната от закона форма. В оспорената заповед като правно основание за издаването ѝ е посочено чл. 178, ал. 6 вр. с чл. 223 ал.1 т.6, т.7 и т.10 ЗУТ. Във фактическите основания е посочено, че строежът който представлява жилищна сграда се ползва за Хостел- Л., без да е променено предназначението, както и че предвид че част от сградата е построена в периода 1990-1996г /преди 2001г/ няма данни да е въведена в експлоатация. Строежът се ползвал без да е сменено предназначението му и без да е приет по законоустановения ред. Тоест, посочено е, че строежът се ползва без да е въведен в експлоатация, като същевременно се ползва не по предназначение. В съставения констативен акт е посочено, че жилищната сграда се ползва за Хостел-Л., без да е променено предназначението и, че няма данни да е въведена в експлоатация. Така формулирано, е налице неясно и двусмислено описание в обстоятелствената част на заповедта на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти, обосноваващи наличието на законово регламентирани материалноправни предпоставки за прилагането на разпоредбата на чл. 178, ал. 6 от ЗУТ. В случая разграничение между отделните фактически хипотези не е направено, поради което не може да се установи какво точно приема органът от фактическа страна, а също и правното основание за издаване на оспорения административен акт, тъй като разпоредбата на чл. 178, ал. 6 от ЗУТ се прилага както при нарушения по чл. 178, ал. 1 от ЗУТ, така и при нарушения по чл. 178, ал. 4 от ЗУТ.

В описателната част на заповедта се твърди както, че сградата се ползва без да е въведена в експлоатация, така и че се ползва не по предназначение (при което би следвало да е въведена в експлоатация или да е търпима, но с друго предназначение). В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 223 ал.1 т.6 ЗУТ посочена в процесната заповед като едно от правните основания за издаването ѝ, която обвързва преценката за ползване „не по предназначението“ с предназначението, залегнало в издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация. Посочената разпоредба на чл. 223 ал.1 т.6 ЗУТ предвижда две алтернативи за забраняване ползването на строежи или на части от тях, а именно които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението си съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация. Допуснатите формални нарушения са съществени, тъй като накърняват правото на защита на жалбоподателя. Нормата на чл. 178, ал. 1 ЗУТ регламентира, че не се разрешава да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган по чл. 177. Съгласно чл. 178, ал. 4 не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация. Следователно, налице е неяснота относно посоченото в заповедта правно основание и фактическо такова за издаването ѝ. Същевременно посочените фактически основания за издаване на административния акт сочат на различни хипотези, като не е ясно какво се приема - липса на акт за въвеждане на строежа в експлоатация или строежът не се ползва по предназначение или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация, които са три различни основания за издаване на заповед по чл. 178, ал. 6 ЗУТ. Всяка от посочените три самостоятелни хипотези е отделно основание за прилагане мярката по чл. 178 ал.6 ЗУТ. Така констатираното нарушение на формата на административния

акт е съществено, тъй като пречатства правото на защита на жалбоподателя, което обосновава и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. / Виж Р №15844 ОТ 21.12.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 10084/2020 Г., II ОТД. НА ВАС, Р 11676 от 17.11.2021г по адм д № 6064/ 2021г на ВАС, Р № 15244 ОТ 09.12.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 7859/2020 Г., II ОТД. НА ВАС/.

В мотивите на обжалваната заповед е допуснато смешение на различните хипотези, като такова смесване на различни хипотези следва да се квалифицира като съществено процесуално нарушение, тъй като нарушава правото на защита на адресата на акта, респективно пречатства съда да извърши проверка за законосъобразност на обжалвания акт.

На следващо място, от изложеното в обстоятелствената част на заповедта, респ. в КА /въз основа на който заповедта е издадена/ не става ясно защо административният орган е приел, че за процесната сграда е необходимо да бъде въведена в експлоатация. Посочени са само констатираните факти отразени в КА, но липсват изводи за приложимия към момента на изграждането правен ред за въвеждане в експлоатация на подобни сгради. Не са посочени никакви правни основания относими към реда за въвеждане процесната сграда в експлоатация, въз основа на които съдът да извърши преценка за материалната законосъобразност на акта и съответствието му с приложимите правни норми. Извеждането от съда на предполагаемата воля на административния орган, респ. извършването на собствена преценка за дължимия резултат и поставяне в положение съдът да гадае волята на административния орган е недопустимо.

Единствено за пълнота следва да се отбележи, което не променя изложените по-горе правни изводи на съда за допуснато нарушение формата на акта, и във връзка с твърденията в жалбата, че за процесният строеж не се изисквало удостоверение за въвеждане в експлоатация, че според настоящият съдебен състав ирелевантна в случая е сочената от жалбоподателя норма на § 6 от ПЗР на Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти (Наредбата), съгласно която последната не се прилага за заварени строежи, завършени до 31 март 2001 г., които не са били приети по установения ред до 31 март 2001 г. Нормата се интерпретира неправилно от жалбоподателя, в смисъла, че въпросният строеж не подлежи изобщо на въвеждане в експлоатация, като заварен строеж. С наредбата се определя ред, условия, компетентност, изискуеми документи и пр., като същите се издават по законова делегация. Изискването за въвеждане на строежите в експлоатация е въведено от закона, а по какъв ред и предпоставки да стане това, определя подзаконовия нормативен акт. Дори да се приеме, че част от строежът е завършен през 1996 г. същият е следвало да бъде приет и да се издаде разрешение за ползване по реда на отменената Наредба № 6 за държавно приемане и разрешаване ползването на строежите в РБ /обн. ДВ. бр. 28/1993 г./. Доводът, че като е завършен през 1996 г. строежът не е подлежал на въвеждане в експлоатация, не намира опора в закона. Разпоредбата на чл. 304 от Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство /ППЗТСУ – отм./ урежда процедурата по разрешаване ползването и обитаването на строежите, а чл. 164 З. (отм.), налага забрана за обитаване и ползване на неприети по установения ред строежи и предвижда реда, по който тази забрана се налага. / В този смисъл Р № 8058 ОТ 01.07.2016 Г. ПО АДМ. Д. № 3602/2016 Г., II

ОТД. НА ВАС./

Несъответствието между правни и фактически основания е нарушение на изискването за форма и съдържание на административния акт - чл. 59, ал.2, т.4 от АПК. Следва да се има предвид, че законосъобразността на административния акт се преценява само в рамките на фактическите основания за издаването му. Те като юридически факти, индивидуализират упражненото от органа административно субективно право, предметът на исканата с жалбата отменя, а с това и предмета на административното дело. Именно от тях произтича правото на органа да постанови съответния акт. В случая фактическите основания са неясни, поради което съдът не може прецени кои са фактите, въз основа на които органът е основал заповедта, което води и до невъзможност съдът да извърши преценка дали са материално правните предпоставки за издаването ѝ, тоест относно правилното приложение на материално правните норми и целта на закона. Допуснатите нарушения във формата на акта и на административнопроизводствените правила водят до невъзможност съдът да установи дали са осъществени предпоставките, предвидени в чл. 178, ал. 4 или ал. 1 от ЗУТ и съответно основаниято за прилагане на мярката по чл. 178, ал. 6 от ЗУТ.

С оглед горното, обжалваната по делото заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Относно разноските: В съответствие чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер общо на 1 010 лева – в т.ч. 10 лева заплатена държавна такса, и 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по договора за правна защита и съдействие от 11.08.2022г приложен към жалбата. Не следва да се присъжда заплатено адв. възнаграждение за частната жалба поради изхода на спора по тази частна жалба и по арг. от чл. 143, ал. 1 от АПК.

С оглед изхода на спора, на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РВТ22-РД09-184/14.07.2022 г. на Кмета на район „В.“ – Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. М. Л. сумата от 1 010 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: